

နေနင်းဆီ
မိုးပွင့်တိမ်ရင်

အခန်း (၁)

"ဖေဖေ မောင်းတွဲကားနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တိုက်မိလို့ ဖေဖေ ရဲစခန်းမှာ အဖမ်းခံလိုက်ရပြီ ကိုကို"

"ဘာ ဘာပြောတယ်"

အိမ်ပေါ်လှမ်းအတက်မှာပင် သည်းသည်းထန်ထန် ငိုရှိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည့် ညီမလေးစကားကြောင့် ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်ခံလိုက်သလို တုန်ခါလျက် နောက်လန်သွားသည်။

ညီမလေးက အားကိုးတကြီးနှင့် သူ့ရင်ခွင်မှာ ပြေးဝင်ဖက်တွယ် လာ၏ ။

"ညီမလေးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကို၊ ဖေဖေကို ဘယ်လို ကယ်တင်ကြမလဲ"

"ကားတိုက်ခံရတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာ ဘာဖြစ် သွားသေးလဲ"

"အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိဦးမယ်၊ ဒီနှစ်မှ ဆေးကျောင်းစတက်တာတဲ့ ကိုကိုရဲ့"

"ဟင် ဒဏ်ရာများသွားလား"

"သေ သေသွားပြီတဲ့ ကိုကို"

"ဟာ"

တိမ်မယံ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့အောင် သွေးပျက် ချောက်ချားသွားသည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အမှုသေး မဟုတ်ပါလား။

ပုဒ်မကြီးဖြစ်နေသည်မို့ အယူခံဝင်လို့လည်း လွတ်လမ်းမမြင်။ ဖေဖေ မရှိတော့လျှင် သူတို့မောင်နှမဘဝ ဘယ်လိုရပ်တည်ရတော့မလဲ။

ဖေဖေက သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ပင်ပန်းပန်းပန်း ရုန်း
ကန်စောင့်ရှောက်ပေးနေခဲ့တာပါ။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်းဖြစ်ပေ မယ့်
ရန်ကုန်မြို့တွင်း ခရီးသည်တင် လိုင်းကားတွေမောင်းပြီး ကျောင်း ထားပေးသည်။
စားဝတ်နေရေးအတွက် ပြေလည်အောင် ရှာဖွေပေးသည်။

သူတောင် ဒီနောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးလျှင် ဘွဲ့ရတော့မှာ
မဟုတ်လား။ ညီမလေးက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲဖြေရမည့် ဆယ်
တန်းကျောင်းသူ။

"ဖေဖေတို့လို ပင်ပန်းဆင်းရဲခံပြီး မရုန်းကန်ရအောင် သားနဲ့ သမီး
ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်နော်၊ ခုအချိန်မှာ တခြားဘာကိုမှ
မတွေးဘဲ ပညာကိုသာ ကြိုးစားသင်ယူကြပါ။ နောင် တစ်ချိန်မှာ သားနဲ့သမီးကို
ဖေဖေ ပြန်အားကိုးလို့ရအောင်ပေါ့။"

အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် ပင်ပန်းတယ်လို့
မညည်းညူဘဲ တက်တက်ကြွကြွပင် ရုန်းကန်ခဲ့ရပါသည်။

သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကလည်း ဖေဖေမေတ္တာတွေကို နားလည်ပြီး
ပညာကိုသာ ဂရုစိုက်သင်ယူခဲ့ကြသည်။

ခုတော့ ပညာတွေ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက် တွေနှင့်
ရှင်သန်ရတော့မလဲ။

ညီမလေးကို တင်းတင်းဖက်၍ သူလည်း အားကိုးရာမဲ့စွာ ငို
ကြွေးလိုက်မိသည်။ ရပ်ရွာလူကြီးတွေက သူတို့ကို သနားကရုဏာသက်စွာ
စုတ်တသပ်သပ် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက်

"ဒီလို ကံကြမ္မာမျိုး ဘယ်သူ ကြိုချင်မှာလဲကွယ်၊ မင်းတို့အဖေ က

ကားမောင်းရင် အမြဲသတိရှိတဲ့သူပါ။ အခုက တစ်ဖက်ကားနဲ့ လမ်း မှားဝင်လာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ၊ ကိုယ်ပိုင်ကား မောင်းနိုင်ပြီဆိုကတည်းက သူဌေးသားဖြစ်မှာပေါ့၊ ဆေးကျောင်းသားလည်း ဖြစ်နေတော့ စိတ်က ကြွနေမှာပေါ့ကွယ်"

"သိသိချင်း ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ"

"မင်းက ဆရာအိမ် စာသွားမေးမှာဆိုပြီး ထွက်သွားတာဆို၊ မင်းညီမကလည်း မင်း ဘယ်ဆရာအိမ် သွားတယ်ဆိုတာ မသိဘူးတဲ့၊ ဦးတို့လည်း အခုမှ ရဲစခန်းက အကြောင်းကြားလို့ သိရတာ ပါ ကဲ ဖြစ် ပြီးမှတော့ ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ပြစ်မှုမြောက်ပြီဆိုရင်တော့ ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးခံရတော့မှာပဲ"

"ဟို သေသူရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေကို ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သွားတောင်းပန်ရင်ရော အမှုပေါ့လျော့နိုင်မလား ဦးလေး"

သူ့စကားကြောင့် လူကြီးတွေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် စဉ်းစား ကြသည်။ ညီမလေးကလည်း သူနည်းတူ မျှော်လင့်ချက်လေးနှင့် နားစွင့် နေ၏ ။

"ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွဲ့၊ တစ်ဖက်က စာနာ နားလည်မှုနဲ့ အမှုကို ကျေအေးပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ဥပဒေအတိုင်း အပြစ်ကတော့ ကျခံရမှာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်အများကြီး မကျဘူးပေါ့ကွယ်"

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ပါရစေ ဦးလေး ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွေ ဝိုင်းတွေကို ရောင်းချပြီးလည်း နစ်နာကြေး ပေးချင်ပေးရပါစေ၊ ဖေဖေ ထောင်ထဲမှာ နှစ်အကြာကြီး ဒုက္ခမခံရအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးချင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးတို့ရယ် သမီးတို့ တောင်းပန်ခွင့်ရအောင် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေအနေနဲ့ ဦးလေးတို့ ညှိနှိုင်းပေးပါနော်၊ ဖေဖေက အသက်ကြီးပြီ၊ ထောင်ထဲမှာ နှစ်တွေ အကြာကြီးနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကူညီပါနော် ဦးလေး"

"အေးပါ ဒီဘက်က ကိစ္စကို ဦးလေးတို့ ညှိနှိုင်းပေးပါမယ်၊ မင်းတို့က မင်းတို့အဖေကို သွားအားပေးလိုက်ကြပါဦး၊ သူလည်း တော် တော် သွေးပျက်ထိတ်လန့်သွားမှာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ညတွင်းချင်း သွားလိုက်ပါမယ်၊ ညီမလေး က အိမ်နားနီးချင်းတွေနဲ့ နေခဲ့နော်"

"ဟင့် ဟင့်အင်း ကိုကို၊ ညီမလေးလည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဖေ ဖေဖေကို တွေ့ချင်လို့ပါ"

"နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ပါ ညီမလေးရယ်၊ အခု ဖေဖေ အရမ်းနာကျင်ခံစားနေတာမြင်ရင် ညီမလေး ပိုပြီးဝမ်းနည်းမှာ၊ ပြီးတော့ နေရာကလည်း အရမ်းဝေးတယ်၊ ညလည်း အရမ်းမှောင်နေပြီ၊ ညီမလေးကို မြင်ရင်လည်း ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး"

ညီမလေးကို ချော့မော့ ဖျောင်းဖျထားခဲ့ပြီး ညအချိန်မတော်မှာ ပင် ဖေဖေဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေ ဘယ်လောက်များ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်း ဖြစ်နေရှာ မလဲ။ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို စိတ်မချဖြစ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ခံစား နေရရှာမလဲ။

"ဖေ ဖေဖေ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဖေဖေရယ်"

သံတိုင်တွေကြားမှာ မှိုင်တွေစွာ ရှိနေသော ဖေဖေကို မြင်လိုက် ရသည်နှင့် တိမ်မယံ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ငိုချလိုက်မိသည်။

ဖေဖေကလည်း သံတိုင်ကြားကနေ သူ့လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်၍ မျက်ရည်ကျသည်။

"ညီမလေးရော ငိုနေလား သား"

"သူလည်း တော်တော် ခံစားနေရတာ ပေါ့ ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေ ကိုပဲ

အားကိုးနေရတာ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေကိုလည်း သူ အရမ်းချစ်ရှာ တာ"

"အေးပေါ့လေ သမီးလေးက ငယ်ရွယ်သေးတော့ သားကပဲ စောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ ကံကြမ္မာက ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုရင် လွန်ဆန်လို့ ရှောင်တိမ်းလို့ မရဘူး သား"

"ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာ လဲ ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေ ကား မောင်းရင် အမြဲသတိရှိတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်၊ အရက်သေစာ လည်း သောက်စားထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ အယူခံဝင်လို့ မရနိုင်ဘူးလား ဖေဖေ"

"တစ်ဖက်က မတော်တဆ ဒဏ်ရာလေး ရသွားတာမှ မဟုတ် ဘဲ သားရယ်၊ ကိုယ်က လမ်းမှန်တယ်ဆိုပေမယ့် ဒါဟာ လူသေမှုပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သေသူရဲ့ ကားကလည်း တန်ဖိုးတော်တော်ကြီး တယ်တဲ့၊ ကားတစ်စီးလုံး ပျက်စီးသွားတာ၊ ဘာမှ ရစရာမရှိတော့ဘူးတဲ့ ကွယ်"

"ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး အမှုကြီး မဖြစ်အောင် ကြိုးစား ကြည့်ပါ့မယ် ဖေဖေ၊ သူ့ဘက်က အုပ်ထိန်းသူတွေကို ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သွားတောင်းပန်မှာပါ"

ဦးမြင့်ကျော် မချီမဆံ့ ရင်တွေနာရင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
သားလက်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားကာ

"မလွယ်လောက်ပါဘူး သားရယ်၊ သူတို့ဘက်ကလည်း အုပ် ထိန်းသူ မိဘတွေ မရှိဘူး၊ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း အတူနေကြတာ တဲ့၊ သေသွားတဲ့ကောင်လေးရဲ့ အစ်မလုပ်တဲ့သူ ရဲစခန်းကို လာသွားပြီး ပြီ သား၊ သူမောင်လေး အသေဆိုးနဲ့ သေရသလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်မှ ကျေနပ်မယ်ဆိုပြီး ဖေဖေကို ကြိမ်းဝါးသွားတယ်၊ ရဲစခန်းမှာ အမှုကြီးနဲ့ စွဲချက်တင်အမှုဖွင့်သွားတယ်"

"သူတို့ဘက်က မှားတာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ဘက်က တင်ပြ ခွင့် ရှိတာပဲ ဖေဖေ၊ တရားသေ လွတ်မြောက်ခွင့် မရတောင် ချုပ်ရက်နဲ့ ပြီးအောင်

ကြိုးစားရမှာပဲ"

"အဲဒီ လို လုပ်လို့ရရင်တောင် သူတို့ ပျက်စီးသွားတဲ့ သိန်းထောင်ကျော်တန်ကားတန်ဖိုးကို ဖေဖေတို့ ဘယ်လိုလုပ် လျော်နိုင်မှာလဲ၊ ယာဉ်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးဥပဒေဆိုတာလည်း ရှိတယ်၊ တစ်ဖက်က အမှားကို ထောက်ပြပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်လို့လည်း မရဘူး၊ ဖေဖေ ကားက လမ်းကြောင်းမှန်တယ်ဆိုပေမယ့် ဘရိတ်မကောင်းတဲ့အတွက် တစ်ဖက်ကားကို အထိနာသွားစေခဲ့တယ်၊ ဖေဖေကားရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက် ကလည်း အမှားတစ်ခုပဲပေါ့ သားရယ်"

"ဖေဖေရယ်"

ဖေဖေ ပြောမှ အသက်ရှူလို့မရတော့အောင် ကျပ်ဆိုသွားခဲ့ သည်။ ဘာစကားမှ ပြောထွက်ဖို့လည်း အင်အား မရှိတော့ပါ။

"သားကြီး သားတို့ မောင်နှမကို ဖေဖေ အဆုံးထိ တာဝန် မကျေနိုင်တော့ဘူး သားရယ်၊ သားတို့ မောင်နှမ ဒုက္ခရောက်တော့မှာကို တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဘူး"

"ဖေဖေရယ် ဖေဖေအတွက်ပဲ ဖေဖေ တွေးပါ၊ ထောင်ထဲမှာ ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် နေမှဖြစ်မှာ၊ ဖေဖေ သန်သန်မာမာ နဲ့ ထောင်က ထွက်လာမှဖြစ်မှာ"

"ဖေဖေ ဂရုစိုက်ပြီး နေပါ့မယ် သားရယ်၊ သားက ယောက်ျား လေးဆိုတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိဦးမယ်၊ သမီးလေးကတော့"

"စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေ ညီမလေးကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်မှာပါ ညီမလေးကို ကျောင်းဆက်ထားနိုင်အောင် ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မှာပါ"

"သားရယ် သားကျောင်းကလည်း ဒီတစ်နှစ်ပဲ လိုတော့တာ ဘွဲ့ရအောင် တက်လိုက်ပါ။ ဘွဲ့ရမှ အလုပ်ရဖို့လည်း အဆင်ပြေမှာ"

"သားဘွဲ့ရဖို့ လုပ်နေရင် ညီမလေး ပညာရေး နှောင့်နှေးသွား မှာပေါ့ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ မရှိရင် အိမ်ရဲ့ အသုံးစရိတ်၊ ပညာရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ငွေ၊ ဒါတွေကို ဘယ်သူက ထောက်ပံ့မှာလဲ"

တိမ်မယံ ပြောတာလည်း ဟုတ်နေသည်။ ဒီမိသားစုလေး အတွက် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ခဲ့တာပါ။ သားနဲ့သမီးကို ပညာရေးမှာသာ အာရုံစိုက် ကြိုးစားခိုင်းခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဝင်ငွေကလည်း သားရဲ့ပညာရေးနှင့် အိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေ ရေး ပြေလည်ရုံ လောက်ငရဲမျှသာ။

လူတန်းစေ့ အဆင့်တန်းရှိရှိ ဘာပရိဘောဂမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပံ့ပိုးပေးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။

ခုတော့ အခြေအနေက ပိုဆိုးတော့မည်။ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲ ထွက်ပြေးလို့ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့သည့် ကံကြမ္မာရဲ့ ရက်စက်မှု။

"ဖေဖေမှာ စီမံနိုင်တဲ့ အင်အားလည်း မရှိတော့ပါဘူး သားရယ်၊ သားညီမလေးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သားလုပ်သင့်တာသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ် လုပ်ပါတော့ကွယ်၊ သား ညီမလေးက မိန်းကလေးဆိုတော့ ပညာတတ်ဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ဟို ဖေဖေကို တစ်မျိုးတော့ စိတ်မခုလိုက်နဲ့နော် သား"

"ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် ဒီအချိန်ထိ တာဝန်ကျေပေးခဲ့တာပဲ ကျေးဇူးတွေ များလှပါပြီ၊ အဲဒီ ကျေးဇူးတွေကို ဆပ်ခွင့်ကြုံပါရစေလို့လည်း ကျွန်တော် ဆုတောင်း နေခဲ့တာပါ"

"အေးပါ သားရယ် သား သိတတ်နားလည်တာကို ဖေဖေ လည်း

သိပါတယ်။ သား ညီမလေးကို ညီမရင်းလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးပါ
သား၊ သားကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ ဖေဖေ အပ်ပါ တယ်။
ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးကို မထားခဲ့ပါနဲ့၊ သား
အိမ်ထောင်ရက်သား ကျတဲ့အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သားရယ်"

"စိတ် စိတ်ချပါ ညီမလေးက ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ၊
ဘဝအစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့ ရှေ့မှာပဲ ရှိစေရပါမယ်၊ ဖေဖေသာ ကျန်းမာရေး
ကောင်းကောင်းနဲ့ ပြန်ထွက်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ"

တိမ်မယံ ကတိစကားကို ဦးမြင့်ကျော် ပီတိဖြင့် ကျေနပ်
ကြည်နူးမိသည်။ မွေးစားရကျိုးနပ်သည့် ဝမ်းမနာသားပါလား။

အတိတ်က မျက်ဝန်းရှေ့မှာ အရိပ်ထင်ဟပ်ပုံပေါ်လာသည်။

ဒီသားကို မွေးစားဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းအရင်းက...။

*

အခန်း (၂)

"ဟိတ်ကောင် မြင့်ကျော် ငါတို့ လူပျိုသိုးကြီးဘဝနဲ့တော့ နေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ အသက်ကြီးလာရင် ဆေးပေးမီးယူလေး ရှိမှ အဆင်ပြေမှာ"

"ခင်စိုးရာ ဒီအတိုင်းနေရတာ ကောင်းပါတယ်၊ သူများ သား သမီး လုပ်ကိုင်ကျွေးပြီးမှ ဆေးပေးမီးယူဆိုတာကြီး ဖြစ်လာမှာ ဘာလုပ် ဖို့လဲ၊ ဖြစ်သလို ပျော်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာ ဘယ်လောက် အရသာရှိထားလဲ"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွ၊ ဘဝမှာ ဒီလိုကြီး အမြဲတမ်းနေဖို့ဆိုတာ လည်း ပျင်းစရာကောင်းပါတယ်၊ ပညာရေးလည်း ကောင်းကောင်းမသင်၊ ဘာအလုပ်မှလည်း မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်း နေတာ အချိန်တွေနှမြောဖို့ကောင်းတယ်လို့ ငါ တွေးမိလာလို့ပါ၊ မိသားစု ဘဝလေးနဲ့ အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ နေကြည့်ချင်တယ်"

မျက်လုံးလေး မှေးဆင်းကာ အတွေးဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်နေသော ခင်စိုးကိုကြည့်၍ မြင့်ကျော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်သည်။
အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူပျိုကြီးဘဝနှင့် နေဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း ခင်စိုး ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှု တစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလား။

"အခု မင်း လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေး တွေ့နေလို့လား ခင်စိုး"

"လိုချင်တာတစ်ခုကို အားစိုက်ထုတ်ကြိုးပမ်းလိုက်ရင် မရဘူး ဆိုတာ မရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းသာ ငါပြောတာကို သဘောတူဖို့ အရေးကြီး တယ်"

"မင်း ဘာလုပ်လုပ် ငါ့ဘက်က သဘောထားကွဲလွဲတာရှိလို့ လားကွာ၊ ဒီကိစ္စကို ငါ့ဘက်ကလည်း ထောက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖူးစာဆုံဖို့ဆိုတာ လုပ်ကြံယူလို့တော့ မရဘူးကွ၊ မင်း အရင်ရချင်ရမယ်၊ ငါအရင်ရချင် ရမယ်၊ အဲလိုတော့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"အေး ဟုတ်တယ် အဲဒီ ကိစ္စ အဆင်ပြေရင်တောင် ကလေး မွေးဖို့တော့ တစ်ချိန်တည်း တစ်နေ့တည်း ဆွဲထုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။"

သူတို့နှစ်ယောက် ခန့်မှန်းခဲ့သလိုပင် ကိုယ်နှစ်သက်သော မိန်းကလေးတွေနှင့် တစ်နေ့တည်း တစ်ချိန်တည်း မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကလေးမွေးသည့်အခါမှာတော့ မြင့်ကျော်က လေးနှစ်ခန့် နောက်ကျခဲ့ သည်။

သမီးလေး မေယမုံဖူးထက် ခင်စိုး သား တိမ်မယံက လေးနှစ် ခန့် အသက်ကြီးခဲ့သည်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အိမ်ချင်း နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ကူးလူးဆက်ဆံလို့ရအောင် ပေနှစ်ဆယ်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ဝယ်၍ ဆယ်ပေစီ အိမ်ဆောက်နေခဲ့ကြသည်။ ဒါကလည်း ပြည့်စုံပိုလျှံမှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် ရှာဖွေ စုဆောင်းပြီး ဝယ်ခဲ့ကြတာပါ။

ငယ်ငယ်က အပေအတေလို ပညာကို ကောင်းကောင်း မသင်ခဲ့ကြသည့်အတွက်ကြောင့် အိမ်ထောင်သည် မိသားစုဘဝမှာ ပြည့်စုံ ပိုလျှံမှုမရှိ၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့ကြရသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်စိုး ဆိုက်ကား နင်းလျှင် လိုက်နင်း၊ ခင်စိုး ကုန်ကားမောင်းလျှင် စပယ်ယာ လုပ်ဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မခွဲအတူနေဖြစ်တာကိုတော့ ကျေနပ်နေခဲ့ကြ၏ ။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးမယားတွေကလည်း အံ့သြခဲ့ကြသည်။

"ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဒီလောက် ချစ်နေကြရင်လည်း ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ တစ်အိမ်တည်း ပေါင်းသင်းနေကြပါလားတော်၊ ခုတော့ အိမ်က ဇနီးမယားတွေက ရှင်တို့မျက်နှာကို အိပ်တဲ့အချိန်ပဲ တွေ့ရတယ်၊ ရှင်တို့ကတော့ မိုးလင်းက မိုးချုပ်တတွဲတွဲနဲ့ အမြင်ကို ကပ်တယ်"

မိန်းမတွေ ဘာပြောပြော သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အပြုံးမပျက် ဒီအတိုင်း

နေခဲ့ကြသည်။ ကြီးပွားတိုးတက်အောင်လည်း ကိုယ့်နည်းလမ်း နဲ့ကိုယ် စီးပွားခဲ့ထွက်မရှာ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က မှီခိုရင်းဖြင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နေခဲ့ကြသည်။ အဲဒီ နောက် သမီးလေး ယမုံဖူး လေးနှစ် သမီးအရွယ်လောက်မှာ ဇနီးသည်ဆုံးတော့ ခင်စိုးတို့ မိသားစုက သူတို့ သားအဖကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြသည်။ အဲဒီ နောက် နှစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ခင်စိုးမိန်းမပါ သွေးဆုံးမီးယပ်ရောဂါမျိုးဖြင့် ဆုံးပါးသွားတော့ ဘဝတူအချင်းချင်း ပိုပြီးသွေးနီးကာ ရိုင်းပင်းကူညီဖြစ် ကြသည်။

"ကလေးတွေအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ အမိမဲ့သား သမီးလေးတွေ ဖြစ်ကြရပြီ၊ အဲဒါ ငါတို့ပညာဆုံးခန်းတိုင်အောင် မသင်ခဲ့ လို့ ဘာဗဟုသုတ လေ့လာမှုမှမရှိ၊ ချမ်းသာအောင် မကြိုးစားခဲ့ကြလို့ မိန်းမတွေ မသေသင့်ဘဲ သေကြရတာ ၊ တို့မှာ ပြည့်စုံပိုလျှံမှုမရှိလို့ မိန်းမတွေကို ဆေးမှကောင်းကောင်း မကုနိုင်ခဲ့ကြတာဘဲကွာ"

"အေး ဟုတ်တယ် ငါတို့ သားသမီးတွေကို အဲလို အဖြစ်မခံ နိုင်တော့ဘူး မြင့်ကျော်၊ သားနဲ့သမီးကို ပညာကောင်းကောင်း သင်ပေး ကြမယ်၊ တိုးတက်ကြီးပွားချင်စိတ်ရှိအောင်လည်း ပံ့ပိုးကူညီကြမယ်၊ ပညာတတ်မှ အသိဉာဏ်ပွင့်လင်းတာ၊ လိုချင်တပ်မက်စိတ်နဲ့လည်း ကြိုးစားချင်ကြတာကွ"

မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ကြတာလည်း စိတ်တူ ကိုယ်တူပါ။ ဒါပေမဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု မလုပ်နိုင်သည့် သူတို့အတွက်က ဒီနွဲ့ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့လည်း ခဲယဉ်းလှသည်။

ကုန်ကားမောင်းသမားဘဝတွေနှင့် ရုန်းကန်နေခဲ့သည်မို့ ဘယ် လောက်ထိ တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်မှာမို့လဲ။ အရွယ်မရောက် လူလားမ မြောက်သေးသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တစ်လှည့်စီ

လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရတာ ကလည်း ပိုဆိုးသည် မဟုတ်ပါလား။

"အခုမှ မိန်းမတွေကို သတိရတော့တယ်ကွာ၊ သူတို့သာ အိမ်မှာရှိနေမယ်ဆိုရင် ကလေးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ စိတ်ချရတယ်ကွာ၊ ငါတို့လည်း အေးအေးဆေးဆေး အလုပ်လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ အခုတော့ ကလေးတွေကို တစ်လှည့်စီ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်နေရတာ နဲ့ ငွေလည်း ကောင်းကောင်း မရှာဖွေနိုင်ဘူး၊ သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့် ကလေးတွေ ကို ချက်ပြုတ်ကျွေး၊ ကျောင်းပညာရေးကိစ္စနဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလားလည်း တွေးပူနေကြရတယ်"

"အဲလို နောက်ဆံတင်း တွေးပူနေလို့ကတော့ ကားမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူးနော် ခင်စိုး၊ ကုန်ကားတွေမောင်းရတာ က တောင်တက် တောင် ဆင်း အန္တရာယ်များကများနဲ့ ကားထွက်ပြီဆိုကတည်းက နောက်ကြောင်း ကို မေ့ထားလိုက်ရမှာ၊ ငါတို့တစ်ယောက်ယောက်သာ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ ကတော့ ကလေးနှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်ကြမှာ"

သူ့သတိပေးစကားက ကြာရှည်မခံလိုက်ပါ။ လျှပ်စီးတွေလက်မိုးတွေခြိမ်းသော ညတစ်ညမှာ ခင်စိုး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ဆိုပြီး သူ့ဆီကို အရေးပေါ်ဖုန်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ကလေးတွေ ကျောင်းပြန်ချိန် ကိုတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ဆေးရုံကို သူက အမြန်ဆုံးရောက်လာခဲ့၏ ။

ဆေးရုံရောက်တော့ ခင်စိုး ဒဏ်ရာတွေက မြင်မကောင်းပါ။ သေလုမြောပါး ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသည့်ကြားက သူ့လက်ကို အားကိုး တကြီးဆုပ်ကိုင်ကာ

"ငါ ငါ့သားကို မင့်သားအရင်းလေးလို စောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ ပညာတွေသင်ပေးပါကွာ၊ အဖေ အမေ မရှိလို့ဆိုပြီး အားလည်း မငယ် ပါစေနဲ့၊ ငါ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး သွေးလည်း မစိမ်းလိုက်ပါနဲ့ကွာ"

"စိတ်ချပါ ခင်စိုးရာ၊ မင့်သားက ငါ့ရဲ့သားပါပဲ၊ မင်း ဘာမှ တွေးမပူနဲ့

ခင်စိုး၊ မင်းသား ဘယ်တော့မှ အထီးမကျန်စေရဘူး၊ သူ့မှာ ငါ့သမီးလေးလည်း အဖော်ရှိတာပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က မိသားစုဝင်တွေပါ၊ ဘယ်တော့မှ သွေးမကွဲမယ့် မောင်နှမတွေပါကွာ"

သူကတိစကားတွေ အထပ်ထပ်ကြားမှ တမလွန်ကို ခင်စိုး စိတ်ချလက်ချ သွားနိုင်တော့သည်။ သူကလည်း လေးလေးနက်နက် ပေးခဲ့သည့် ကတိစကားတွေကို တည်မြဲအောင် တိမ်မယံလေးကို အမွေ စား အမွေခံသားအဖြစ် တရားဝင်မွေးစားပြီး ဒီနေ့ထိ ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့သည်။ သားအရင်းနှင့်မခြား သနားကရုဏာဖြစ်ကာ အကြင်နာပို ဂရုစိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

တိမ်မယံလေးကလည်း အရွယ်နှင့်မလိုက် သိတတ် နားလည်ခဲ့ သည်မို့ မွေးစားရကျိုးလည်း နပ်ခဲ့၏ ။

သူ့ကို အဖေရင်းတစ်ယောက်လို တွယ်တာခဲ့ပြီး သမီးလေး အပေါ်လည်း ညီမလေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ပိုခဲ့ အကြင်နာပိုခဲ့ သည်။

ဒါဟာ အတိတ်ကံရေစက်ရဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကြောင့် ဆုံဆည်း ခဲ့ရတာ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ခုတော့လည်း ခုတော့လည်း ခုတော့လည်း ...။

*

အခန်း (၃)

"ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုမှ ကျေအေးမပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီထက် အမှုကြီး အောင် လုပ်လို့ရရင် လုပ်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ မောင်လေး သေရသလို သေစားသေစေ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျတဲ့အထိ"

"ဝတီရယ် အဲလောက်လည်း အငြိုးမထားပါနဲ့၊ တစ်ဖက်လူ လည်း လိုင်းကားမောင်းစားပြီး တော်တော်ဆင်းရဲချို့တဲ့ရှာပါတယ်၊ ပြီး တော့ ကိုယ့်ဘက်က အမှားကြောင့် ဒီလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်သွားခဲ့ရတာ ပါ"

"အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်လေး အသေဆိုးနဲ့ သေရတာ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး၊ မောင်လေးကို ဝတီ ဘယ်လောက် မျှော်လင့်ထားတယ် ဆိုတာ အန်တီကြူ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ခွဲခွာမထားနိုင်လို့ နိုင်ငံခြား ပညာသင် သွားချင်တာတောင် မလွှတ်ခဲ့ဘူး၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင်လည်း ငွေကုန်ကြေးကျခံ ပံ့ပိုးခဲ့တယ်၊ အခုတော့ အညွန့် တလူလူ တက်ကြွမှု ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ အသေဆိုးနဲ့ သေအောင် လုပ်ခံ လိုက်ရတာ ၊ အဲဒီ လူကို ဝတီ တစ်သက်မကျေဘူး၊ ဥပဒေနဲ့ အပြစ်ပေး ခံရတာ ထက် ဝတီ လက်နဲ့ကို အသေသတ်ပစ်ချင်တာ"

"ဝတီရယ်"

ဒေါ်ခင်မြကြူ ဘယ်လိုဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ရမှန်းပင် မသိပါ။

တိမ်လွှာဝတီ နေ့ည တငိုငို တရီရီ မစားနိုင် မသောက်နိုင် ခံစားနေတာ ဒေါ်ခင်မြကြူ ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။

သံယောဇဉ်တွယ်စရာဆိုလို့ ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ မဟုတ်ပါလား။ မအေဖြစ်သူက တိမ်လွှာဝတီ ဆယ်နှစ်သမီး အရွယ် လောက်မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်မို့ လူမမယ် မောင်လေးကို တိမ်လွှာဝတီ အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့ရသည်။

အိမ်ဖော်တွေ နာနီတွေ ရှိပေမယ့် တိမ်လွှာဝတီက သူမ မောင် လေးကို သည်းသည်းလှုပ် အချစ်ပိုခဲ့၏ ။

ဖအေကလည်း ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာအတွက်သာ ကုန်းရန်းရှာ ဖွေနေသူမို့ သူမတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်အတွက် အချိန်မှ မပေးနိုင်တာ။ အရာရာ ပြည့်စုံအောင် ထားနိုင်လျှင် ဖခင်ဝတ္တရားကျေပြီဟု ထင်မှတ် ထားခဲ့သူ။

မိမိက သားသမီးနှစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ အတိုက်အခံလုပ် ပြောမိလျှင်တောင်

"ကျွန်တော် ရှာဖွေစုဆောင်းနေတာ သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်အတွက်ပါ။ စီးပွားဥစ္စာဆိုတာလည်း ကံတရားက ပေးတုန်း ရှာဖွေရတာ ၊ သူတို့ကို အခြွေအရံတွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ထားခဲ့တာပါ။ ခုဆို နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေပြီ၊ ဒါကလည်း သူတို့အတွက်ပါ။ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဦးဉာဏ်မြင့်မော်ရဲ့ သားသမီးတွေအနေ နဲ့ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ မျက်နှာငယ်ရလဲ၊ ကျွန်တော် နောက်အိမ်ထောင် မထူထောင်တဲ့အတွက်ရော သူတို့ မျက်နှာငယ်ရလား၊ အချိန်တစ်ခုက လွဲရင် ပေးနိုင်သမျှ သူတို့ကို အကုန်ပေးနေတာပါ။"

ဉာဏ်မြင့်မော် ဆင်ခြေက လှပါသည်။ သူ အသုံးချ ကြိုးပမ်း နေသော အချိန်တွေကို အကြောင်းပြ၍ ဝတီတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို နွေးထွေးမှုတွေ မပေးခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့လောဘနှင့် ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေကို သူကိုယ်တိုင် စံစားခွင့် မရလိုက်ပါ။ တိမ်လွှာဝတီ ဘွဲ့ယူသော နှစ်မှာ ဉာဏ်မြင့်မော် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး တိမ်လွှာ ဟိုတယ်ကြီးနှင့်လုပ်ငန်း တွေအားလုံး တိမ်လွှာဝတီ ဦးဆောင်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တိမ်လွှာဝတီက နွေးထွေးမှုတွေ မေတ္တာတွေနှင့် ကင်းဝေးခဲ့ရ သည့် နာကျင်မှုတွေကြောင့် သူမ မောင်လေးအပေါ်မှာ သူမလို မဖြစ် အောင် ပိုပြီး

ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ အလေးထား ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ မောင်လေး ရှေ့ကနေ
မားမားမတ်မတ်လည်း ရပ်တည်နိုင်သူပါ။

တိမ်လွှာမြင့်မော် အပြင်မှာ ဆိုးပေမိုက်မဲသမျှ ငွေကြေးနှင့် လိုက်လံ
ဖြေရှင်းပေးပြီး နာမည်ဆိုး မတွင်အောင်လည်း ငွေနှင့်ဖုံးဖိ ပပျောက်အောင်
လုပ်ပေးခဲ့သည်။

တိမ်လွှာမြင့်မော်က ဥစ္စာဓန အရှိန်အဝါနှင့် မိုက်မဲသော်လည်း
ပညာရေးကိုတော့ နိုင်ငံခြားသွားချင်သည့်စိတ်နှင့် ကြိုးစားမှုရှိသည်။
ဆယ်တန်းကိုလည်း ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးထွက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့၏ ။

"ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်တော့ မြန်မာပြည်မှာပဲ ကျောင်းတက် လိုက်ပါ
မောင်လေးရယ်၊ ဆေးကုစားစရာလည်း လိုမှမလိုတာ၊ ပညာတွေ ဂုဏ်တွေ
အဆင့်ဆင့်ရဖို့ ဘွဲ့လွန်တွေတက်မှ နိုင်ငံခြားကို သွားပေါ့၊ မမ ဘဝမှာ
မောင်လေးရှိမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ"

"အာ မမရယ် ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြား ပညာသွားသင်ချင်လို့ ဒီလို
ကြိုးစားခဲ့တာဗျ၊ မြန်မာပြည်မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့များ ဘာလို့ အပင် ပန်းခံနေမှာလဲ"

"မောင်လေးရယ် မမနဲ့ အချိန်အကြာကြီး ခွဲနေရမှာကို စဉ်းစား
ရက်တယ်၊ မမကတော့ မောင်လေးကို ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်ဘူး မောင်လေး၊
တို့မောင်နှမမှာ တခြားတွယ်တာစရာ ရှိလို့လား၊ မြန်မာပြည်မှာ မောင် လေး
လုပ်ချင်ရာလုပ် မမ ခွင့်ပြုတယ်၊ မမ မျက်စိအောက်မှာပဲ နေပေး ပါနော်"

တိမ်လွှာဝတီက ထိုသို့ စည်းရုံးကာ တိမ်လွှာမြင့်မော်ကို မျက်စိ
အောက်မှာပဲ ထားသည်။ တိမ်လွှာမြင့်မော်ကလည်း သူဖြစ်ချင်တာ
မဖြစ်ရသည့်အတွက် အရွံ့တိုက်ကာ လုပ်ချင်ရာတွေလုပ်သည်။

ဆေးကျောင်းသားဆိုသော်လည်း ပညာရေးကို အာရုံမစိုက်ဘဲ
ကားတစ်စီးဖြင့် အချိန်တွေဖြုန်း တေပေလေလွင့်နေသည်။

ကားချင်းတိုက်လို့ မော်ဒယ်မကြိုက်လို့ဖြင့် ကားထည်လဲစီးနေတာလည်း သူ့ရဲ့စတိုင်တစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။

ကားမောင်းတော့လည်း ဇိမ်ခံကားရယ်လို့ ညင်သာငြိမ့်ညောင်းမှုမရှိ။ ဝုန်းဒိုင်းကျဲ့ ကြမ်းရမ်းကာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ တိုက်ချင်ရာတိုက် မောင်းသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီအဖြစ်ဆိုးမျိုး မကြုံသင့်ဘဲ ကြုံလိုက်ရတာ ။ တစ်ဖက်ကလူ ကံဆိုးသည့်အချိန်မို့လည်း တိုက်ဆိုင်သွားတာနေမှာပါ။

ဒါကို တစ်ဖက်လူအပေါ် အပြစ်တွေအားလုံး ပုံချပြီး အငြိုး ထားနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ မျှတေးပြီး ကိုယ်ချင်းစာပေးလိုက်လျှင် မရှိ နှမ်းပါးသူအပေါ် ငဲ့ညှာထောက်ထားရာ မရောက်ပေဘူးလား။

ခုတော့ နိမ့်ကျသူအပေါ် ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ကာ ထပ်ပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်နေပြန်သည်။ သက်ပြင်းရှိက်ကာ ဒေါ်ခင်မြကြူ ဆိုဖာခုံနောက်မှီ မှာ လန်ကျသွားသည်။

"အန်တီကြူက ဝတီ ခံစားချက်ကို ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါ့ မလဲ၊ သံယောဇဉ်တွယ်စရာမရှိ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ နေနေတာကိုး"

ပြဿနာက မိမိကို တိုက်ရိုက်ဦးတည်နေသည်။

ဉာဏ်မြင့်မော် အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဉာဏ်မြင့် မော်သေဆုံးသွားသည့်အချိန်မှာ တွယ်တာစရာ မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုလို ချင်ဟန်တူသည်။

တိမ်လွှာဝတီတို့ မောင်နှမ မိမိလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ကရော သံယောဇဉ် မဟုတ်ပေဘူးလား။ မခံချင်စိတ်နည်းနည်းဖြစ်ကာ ဒေါ်ခင်မြကြူ ကိုယ်ခန္ဓာက မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ

"အန်တီကြူကို တယူသန်အပြစ်တင်စကားနဲ့တော့ မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဝတီတို့မောင်နှမကို ဝမ်းနဲ့လွယ်မမွေးရရုံတမယ် အန်တီကြူ

ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ ခုကိစ္စကလည်း လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် ပြောပြတာပါ။"

"သွေးသား မတော်စပ်တဲ့ တစ်ဖက်လူကို ကိုယ်ချင်းစာပေးနေ တာပါ။ အန်တီကြူ ပြောပေးနေတာပါ။ ဒါကိုနာလို့လည်း ဝတီ ပြောနေ တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်လေးအတွက် အန်တီကြူလည်း နာကြည်းနေ သင့်တယ် မဟုတ်လား။"

"ဟုတ်ပါပြီ အဲဒီ လူတွေကို တိမ်လွှာမြင့်မော်အတွက် နာကြည်း တယ်။ မုန်းတယ်ပဲထားပါတော့ တိမ်လွှာမြင့်မော်က အသက်ပြန်ရှင်လာ မှာမို့လား၊ ပြီးတော့ လိုင်းကားတိုးစီးနေရတဲ့သူတွေက သိန်းထောင်ကျော် တန်ကားကိုရော လျော်ပေးနိုင်မှာမို့လား၊ အပြစ်ပေးခံရမှာဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့သဘောထားကြီးကြီး ညှာတာမှုကြောင့် သက်တောင့်သက်သာ အပြစ်ဒဏ်ခံရတာ မကောင်းဘူးလား ဝတီရယ်။"

"ဟင့်အင်း ဝတီမောင်လေးက လူ့ဘဝကြီးမှာ နေခွင့်မရတော့ ဘဲ သေလူဖြစ်သွားပြီလေ။ ဝတီမောင်လေးက ဝတီအနားမှာ မရှိတော့ ဘူး၊ ဘဝပြောင်းသွားတာ၊ သေသွားတာ အန်တီကြူရဲ့၊ ဝတီက ဘာလို့ ကျေနပ်ပေးရမှာလဲ၊ ကိုယ်ချင်းစာပေးရမှာလဲ၊ အဲဒီ လူသေမှ တစ်သက် တစ်ကျွန်းကျမှ။"

"ဝတီ ဝတီလေး။"

မျက်ရည်တွေနှင့် အော်ဟစ်ပြောရင်း ဝတီအသံတွေ တုန်ခါ တိမ်ဝင်ပြီး ဆိုဖာခုံပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ်ပုံကျသွားသည်။ ပျာပျာသလဲ ပွေ့ထူပြီး အိမ်ကဝန်ထမ်းတွေကို မိသားစုဆရာဝန် ပင့်ခိုင်းရသည်။

ကိုယ့်ရဲ့စိတ်က ကိုယ့်ကို ပြန်ဒုက္ခပေးတတ်တာ ဝတီ မသိလေ ရောသလား။ ဟိုအရင်ကလည်း အလှူဂုဏ် ဓနဂုဏ်ဖြင့် မာန်မာနတွေ ဖုံးလွှမ်းနေပြီး တိမ်လွှာဝတီက ဘယ်သူ့ကိုမှ လူရာသွင်း မဆက်ဆံတတ် ပါ။

ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်းတွေ အိမ်က အခြွေအရံတွေကိုလည်း
အဆင့်အတန်း ခွဲခြား၍ နိမ့်ချဆက်ဆံတတ်တာ အကျင့်ဗီဇလိုပင် ဖြစ် နေခဲ့သည်။

ငွေကြေးဂုဏ်ခန့်တွေ ပြည့်စုံချမ်းသာတိုင်း မာန်မာနဖြင့် မောက်မာလို့
မရဘူးဆိုတာ ဒီဘက်ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် နားလည်သဘောပေါက်ဖို့
ကောင်းသည်။

လူတိုင်းမှာ နာကျင်ခံပြင်းတတ်သည့် စိတ်တွေနှင့်ပါ။

အားမတန်လို့ မာန်လျှော့နေလိုက်ရသည့် လူတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ
လက်တုံ့ပြန်လိုသော ဆန္ဒတွေ ရှိလာအောင် ဖိအားမပေးသင့်။ ကိုယ့်ဘဝ က
အမြဲအမြင့်မှာ နေရမည်လို့ တစ်ထစ်ချ သေချာပေါက် တွက်ဆထား လို့မှ မရတာ ။

လူ့ဘဝဆိုတာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် စုံချည်ဆန်ချည်...။

*